

1. Mely i - gen jó az Úr Is - tent di - csér - ni,
Fel - sé - ged - nek, én U - ram, é - ne - kel - ni,
Szent ne - ve - det di - csér - vén ma - gasz - tal - ni,
És min - de - nütt e vi - lá - gon hir - det - ni.

2. Jókor reggel irgalmatat hirdetni,
Igazságról éjjel gondolkodni,
Hegedűvel, orgonával zengetni,
Minden éneklő szerszámmal tisztelni.
3. Csudaképpen én vigasztalást vészek,
Cselekedetidre hogyha tekintek,
Kezeidnek munkájában örvendek,
Teremtőmnek, megváltómnak éneklek.
4. Az esztelen ember ezt nem ismeri,
A hitetlen bolond ember nem érti;
Kinek rólad nincs igaz ismereti:
Szent Fiadban mert nincs hite őnéki.
5. E világon gonoszok gyökereznek,
Kik mindenkor hamisan cselekesznek;
Mint a füvek, virágoznak, terjednek,
Hogy örökül-örökké elveszenek.

6. Lám, ezeket, Uram, felséges Isten,
Kik támadnak a te szent igéd ellen,
Viaskodnak a te híveid ellen:
M megbünteted, mert vagy örök Úr Isten.
7. Rólad, Uram, akik megemlékeznek,
Mint a pálma, olyan szépen zöldellnek;
Mint cédrusfák, ugyan meggyökereznek
Az igazak, kik igaz hitben élnek.
8. Vallást tesznek minden emberek előtt,
Hogy az Isten igaz mindenek fölött;
Hamisságot soha nem cselekedett,
Mint kőszikla, ő ad nagy erősséget.

” Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus. Az Úr házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. Öregkorban is sarjat hajtának, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirdetik: Igaz az Úr, kősziklám ő, akiben nincs álnokság! (Zsolt 92,13–15)